

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ήσαν κ' εικοσὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα' στήν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ὁ γδὴ τοῦ Γενάρη,
Διπλῆ μᾶς ἀριθρεῖ.

Ὁ Ξύλινος Ἀμλέτος Ἐβγήκε χρυσοῦς ἐφέτος.

Σὺ λοιπὸν ὁ πατριώτης,
ποῦ περᾶς μὲ ρίμα μόνω,
ἔγινες χρυσοῦς ἱππότης
μὲ τὸν νέο τοῦτο χρόνος;

Σὺ λοιπὸν ὁ κουρένης,
σὺ βλακεία μὲ πατέντα,
ποῦ σ' ἀρέσει καρενὴς
καὶ μακροῦσαι καὶ κουβέντα.

Σὺ, ποῦ τόσα σαμπουναῖς
κα' ὄλομαι κοπκαῖς
τοὺς συγγρόνους δικολάβους
καὶ τοὺς μεθυσκοτάβους.

Σὺ, ποῦ παῖξεις πάντα λύραις
'στους Ρωμηροὺς λυπητέρω,
κα' εἶσαι μίκα σαχλαμάρα.

Καὶ τῆς ψεύτικαις τῆς λίραις
βλέπεις μόνω, φουκαρᾶ,
ποῦχουν πέντε 'στὴν πεντάρα.

Σὺ, ποῦ κα' ἔν λεπτό δὲν κλέβεις,
μὰ τὴν κλεφτουρᾶ ζηλεύεις,
κα' ὄλο σκέπτεσαι, φαροῦτη,
πῶς ἔμποραξ μὲ κάποιω τρόπῳ
νᾶχες κέρδη, νᾶχες πλοῦτη,
δίχως ρέψιμο καὶ κόπο.

Σὺ, πομπὴ τῆς Ρωμοσύνης,
στιχουργὲ τεμπέλχανᾶ,
δὲν μοῦ λὲς ἀληθινὰ
πῶς κατώρθωσες νὰ γίνης
καύχημα τῆς ἱπποσύνης;

Φασουλίδικο κεφάλι,
δὲν μοῦ λὲς νὰ σὲ χερῶ
πῶς κατώρθωσες καὶ πάλι
'στῆς προῦδου τὸν καιρὸ
νὰ σ' ἀλλάξουν τὸν σταυρὸ;

Καινούργος χρόνος ἔνδεκα καὶ χίλια κ' ἔνιακόσα,
ἔλο γὰρ τὴν Ἀνόρθωσι θά περνοδὴν ἡ γλώσσα.

Χίλια τώρα λογαριάω κ' ἑκατὸν πενήντα τρία,
γὰρ παράστημα λογίων βουτῶ καὶ φασαρία.

Ἐκαμαν καὶ σὲ πρὸ χρόνων
ἀργυροῦ ἱππότην μόνω,
πλὴν ἐφέτος παρ' ἐλπίδα
μοῦ ἔσφουτροσε χρυσοῦς...
δόξα δόξα 'στὴν πατρίδα,
ποῦχ' ἱππότης περιστοῦς.

Φ.— Ὁ ζεῖν ἀγγέλλειν τάγματα διὰ χρυσῶν κεράτων
μέχρι τετραπέρατων
πῶς ἀναταῖα κρίνεται κα' ἡ τάξι τῶν λογίων
στεφάνων ἐπιγείων.

Ἁ.— Ὁ ζεῖν ἀγγέλλειν τάγματα σὲ κάποιους κοίλακαδες
πῶς ἀριστέα δίδονται καὶ 'στους καλοκαμαράδες.
Ἁ.— Ὁ ζεῖν ἀγγέλλειν τάγματα σὲ καληνὸντὰ πλὴνη,
πῶς τώρα, πατριώται,
δὲν εἶναι σὰν καὶ ἴστε,
ποῦ μὲ σταυροῦς ἐστολίξαν βλαχοδιμάχων στήθη.

Ἁ.— Ἡ Πατρίδα, σὲ μεγάλους
Ἀνορθώσεως καιροῦς
βλέπεις τώρα μὲ τοὺς ἄλλους
καὶ λογίους ἀργυροῦς.

Τώρα λάμπουν ὡς ἱππῶται
τῆς ἐνδόξου πρωτεύουσῆς
καὶ γραμμάτων θιασῶται
καὶ γεννήματα τῆς Μούσης.

Τώρα πλέον κα' ἡ πληθὺς
ἐμβροντήτων ποιητῶν
εἰσπληθῆ, σταχυοβρόθης
'στους χοροὺς τῶν ἱπποτῶν.

Κάθε Μοῦσα παραχαίρει,
Περικλιέτο κακομοίρη,
'στὸν βραβείων τὴν αἰῶνα.

Στεφάνω κρατεῖ 'στὸ χερσὶ
καὶ μεγάλο πανηγύρι
γίνεται 'στὸν Ἐλικῶνα.

Ἁ.— Ἦχοι μέλπουν ἀγύροισι
ποιητῶν καλλιτικῶν,
κα' ἔλικάμπυκες χερσὶ
ἄλλων Ἐλικῶνάδων.

Και γραμμάτων ἵπποσύνη
δὲν ζῶνεσι στή γωνιά,
καὶ χορεύ' ἢ Μνημοσύνη
μὲ τῆς κόρας τῆς ἐνά.

Καὶ γάρφαρα καὶ λαμπρὰ
τῆς Κασταλίας τὸ νερὸ
δέχονται πάλιν πάγκαλα σεπτῶν παρθένων σώματα,
ποῦ τρέφονται μὲ τῆς ψυχῆς καὶ μὲ τοῦ νοῦ τὰ βρώματα.

Καὶ τρίβουσι τὰ μάτια των ἐνέα λευκοφόραις
καὶ ζηλειμέναις κόραις
νὰ δώδωσι τὰ παράσημα στὰ στήθη τῶν λογίων,
καὶ χαίρετόν μ' εὐὸν εὐοὶ τὸ νέον Ἰπουργεῖον.

Ἐστὴν Κασταλία λούζονται ἀμυδροσάει των κάλλη
καὶ λέγ' ἢ μὰ στήν ἄλλη;
καλὲ τὰ νέα ζαφνικά τὰ μάθατε, κυράδες;
ἐδώσανε παράσημα καὶ στοὺς καλαμαράδες.

Εὐὸν φωνάζετε κ' εὐοί!..
νὰ καὶ λογίων ἀμοιβή,
ἀνέλπιστα μονατά.

Ἀκόμη κ' ἄλλη μὰ φορὰ
στὰ θεὰ λούσετε νερὰ
τὴ κάλλη σας τὰρράτα.

Μὰ πῶς σὲ φαίνεται κ' αὐτὸ
τὰνέλπιστο τὸ χωρατὸ,
κορίτσι λευκοφόρα;

Ἐχουν σταυρούς γιὰ χάσμο,
καὶ δίνονε παράσημα
καὶ στοὺς λογίους τώρα.

Ἡ Μούσαις τέτοια φάλλουσι καὶ λένε μεταξύ των
καὶ γίνονται συμπλέγματα περιχαρῶν χαρίτων,
καὶ ἔκ τῆς χαρῆς ὀλίγου δὲν νὰ χάσουν τὸν νοῦ των,
καὶ τοὺς σταυρούς κυττάζωντας τῶν σταυροφόρων τούτων,
ἀρχίζουσι σταυροκόπημα καὶ μὲ τὰ δῆα των χέρια,
κ' ὑψόνονται κ' ὑψόνονται καὶ κουτολοῦν τ' ἀστέρια.

Ρίχνουσι σὲ σταυρούς ματαίως,
βλέπουσι ἵπποτῶν θαλάσας,
κ' ἔλο κάνουνε βουτιάς
στὰ νερὰ τῆς Κασταλίας.

Σκίρτα, πλάσις παλαθῆ...
καὶ λογίων ἀμοιβή
στῆς σοφίας τὸ λημέρι,
καὶ καθέννας τοὺς συγχαίρει.

Πῶς τὸ πέτυχε καὶ σὺ;
σὲ συγχαίρω... μίλλ μεροί.
Πῶς τὸ πέτυχε κ' ἐκεῖνος,
πῶς τὸ πέτυχε κ' αὐτός;
μὲ σταυρὸ πετῆ κ' ὁ σπίνος
κ' ὁ γαμφώνης ἀετός.

Κάθε λόγιος χαίρετω,
μὲ κ' ἐμένα, Περικλέτο,
στρίβουσι τώρα τὰ μαλά κ' μου,
ὅταν τούτους τοὺς καιρούς
βλέπω περίε ἀργυρούς
ἀναργύρους τοῦ καλαίου.

Σκάσε σκάσε, Περικλέτο,
μ' ἔκανον χρυσοῦν ἐφέτο.
Σκάσε σκάσε, ραμφασίνο,
ἀπὸ ζήλειαι κ' ἀπὸ φθῖνο.

Τὸν χρυσοῦν ἐφέτος πῆρα,
καὶ χρυσόστομος στὸ μέλλον
μὲ χρυσοῦν θὰ ψάλλω ἔρα
πολιτεῖαν τῶν Ἀγγέλων.

Ἐγίνε, βρέ Περικλέτο, καὶ γὰρ σένα τέτοια χάρις;
σοῦδωσαν τὸν ἀσημένιο;
ἔχεις τὸν μαλαματένιο;
δὲν κατώρθωσες νὰ πάρης
μήτε τὸν τενεκεδέλιο.

Δὲν ἐπρόσμενα κ' ἐφέτος ἓνα τέτοιο κελεπούρι,
μὰ νομίζω πῶς δικαίως μ' ἐχρυσώσανε, μουρμούρη,
γὰρ πολλὰ εἰς ὑπερβολὰς
καὶ μεγάλας μου θυσίας.

Π. — Γιατί σοῦ τὸν ἐδώσανε, κανάγρια τοῦ διαβόλου;
σὺ δὲν ἀγόρασες ποτὲ λαχέτο κἂν τοῦ Στόλου.
Γιατί σοῦ τὸν ἐδώσανε; γιατί σ' ἀρέσ' ἢ λίμα
μὲ στίχο καὶ μὲ ρίμα;

Γιατ' εἶσαι πάντα σὰν χαζὸς
καὶ κάνεις καὶ τὸν ποιητῆ;
καὶ τίς ἐμμέτρος ἢ πεζῶς
τὸ κράτος δὲν ὑπηρετεῖ;

Γιατί σοῦ τὸν ἐδώσανε δὲν ἐμπορῶν νὰ νομῶσω,
γιατί σοῦ τὸν ἐδώσανε, γαλιάνδρα κελαδῆστρα;
μὲ τούτα τὰ παράσημα, ποῦ πέφνεσι κάθε τόσο,
θὰ καταντίσῃς γρήγορα καθὼς τὴν Ὀθωνίστρα.

Φ. — Γιατί μοῦ τὸν ἐδώσανε, ζυλίνε μπακαλιάρω;
γιατ' τὴν κακὴ σου τὴν ψυχρή, γὰρ τὸ κακὸ σου φλάρω.

Κύττα τὴν Μοῦσαν Ἐρατὸ,
φιλομουσίαις ὄνε...
τώρα δὲν φέρνει ἔρατο...
τοῦ δάτεμ, ντίβια, μόνε.

Βλέπε, μεγάλη ντίβα,
τί παρασημων στίβα
σκορπιέτ' ἐκεὶ κ' ἔδω
χωρὶς καμμὰ φειδώ.

Ἄνθος τῆς ἵπποσύνης δόξα τῆς Ρωμηοσύνης.

(Πρὸς τὸν Φασουλῆν ἵπποταὶ πλησιάζουσι σταυρωμένοι,
μὲ κωνίδας τυλιγμένοι,
κ' ἀνοφονεταὶ μεγάλη κ' ἀργυροχρυσος Σκηνή,
κ' ὁ χρυσοῦς ἐπὶ Πηγῆσιν περωτοῦ τοὺς προσφωνεῖ.)

Φ. — Μετὰ μεγάλης μου χαρῆς κυττάω σταυρωμένους
τοὺς ποιητὰς, τοὺς συγγραφεῖς, καὶ τοὺς γραμματισμένους.
Μετὰ μεγάλης μου χαρῆς σὰς κατακαμαρόνους,
ποῦ πῆρατε τὸν ἀργυρὸν μὲ τὸν καινούριον χρόνον.

Λάμπων προβαίνει κ' ὁ Φωκῆς,
ἔχουσι ὁ Προβελέγγιος,
ὅσοι μ' ἐμπνεύσεις τραγικὰς
εἰν' αἰώνιος ἔγκυος.